

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΡΑ

ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΕΣ
ΤΟΥ Κ. ΠΟΥΛΩΔΡΟΥ ΠΑΙ

ΑΒΟΝ... 1937

«Κύριε Θεώτατε εκκοκκίση, εκκοκκίση και παρακαλί, επαρακαλί τους θύλους όλους, τους θύλους όλους τους άρχοντάς τους άρχοντάς τους άρχοντάς τους άρχοντάς...»

«Η κόνα Σουλή άκούοντα τό κάλανδο της γέννας της Παναγίας έκλαψε μάλι. Πηνίχτα χρόνια, άφάρτου ένωσαν τον καιτό της κλαίει κάθε φορά βάζοντα με τό νού της τήν δύσκολη άρα «της Θεωτόκος», όπως έλεγε και τή μοναξιά της σε μια τέτοια άρα. Κι άντι να χαιρέτα, στην άρχη έκλαψε, έκλαψε με τή φωνή και σαν της περιούσε ό πόνος κι ή συγκίνηση χαιρότανε πάλι για τή χαρά της ημέρας. Έτσι, σαν κι αυτήν, κανένας άλλος δε δοκίμασε τήν παραμονή της μεγάλης ημέρας ούτε χαρά, ούτε λύπη.»

«Τι αυτό και σαν έτοιμασε τό σπύτι της και στόλισε με τά παλιά της χαλιά και γιάνια και άπλωσε τό μεγαλό της χαλί στο σούφ της και θυμίσει με μάχοχους τά θυμάτια της, ξεκίνησε για τήν εκκλησία. Εκεί μπροστά στον άρχαγγέλο με τό σπαθί στο χέρι, στη διάξ άύρα του Ιεραού στάθηκε και φίλησε τό χέρι του Παπαμύσκου και του παράδακε στα παχουλά του χείρια τήν προσφορά της, που τή ζώουσε μόνη, μόνη τήν έπήγε στο γενοτικό φούρνο και μόνη τήν κουβάλησε στην εκκλησία μαζί με τό θυμάτια της ό ένα χαριάκι, τυχι, έργο τών χειρών της — όταν καρτοί της σειράς, έτοιμασε τά...»

«Η κόνα Σουλή άσπάστηκε ύστερα με τή σειρά της εικόνας κάνοντας άμπερτες, μετάνοι και σταυρούς. Και τελειώνοντας τό προσκύνημα της κάθησε ό ένα στασίδι και από εκεί άκολούθησε με τά χείρια της δίπλα στην με τή άκονά της άκαλούδια του έσπεριού, σιγομέλιοντας τά χρυσά τροπάρια, ως που έφτασε και στο τροπάρι της γέννησας που προνοφάουσε ό θεός μετά της κι ό άριστερός μελωδίκος της: «Η γέννησις σου Χριστέ ό Θεός ήμών...»

«Στό έβγα της μαζί μελάνα και χιόνι πιά τό χιόνι. Έτσι χιονισμένη έφτασε στην άνωπόρτα της...»

«...τό παραμύθι...»

«...Οι Κολικατζήδες έχουν οικολογείες, γυναικα και παιδιά, άγαπούνε μάάλιστα περισσότερο τή άσπρη. Μιά φορά μάλατα έ έλεγε...»

«...αυτά τό παραμύθι...»

«...Ός πού να και χτύπησε ό γέρο Θανασός, ό άντρας της κόνα Σουλής...»

«...Εκεί τών ύποδέχθηκε χιονισμένον ή κόνα Σουλή, κατακόκκινον από τό ποσέμο του άγέρα και του ριζόνου...»

«...και τίνισε τή γούνα της. Θάρρει και χύθηκαν γασσεμά και κρήνα από πάνω της, κι έμπαινε στη θύρα της άνω. Μπαίνοντας τό κατάφωλο της ενάκουσε τά παιδιά να μέλουν τό ίδια: — Βοηθήσατε με, αούτ τήν άρα, τή βλογμένη, τή δοξασιμένη. Η κόνα Σουλή ξανάκλαψε και...»

«...ήμερα τήν έσφαζε, τήν καθάρισε και τήν κρέμασε από τό πόδρι της...»

Δάκρυα άσπρη...

«...Καίτοι πού τήν έβγα με τήν έσφαζε...»

«...Θεγέμ, βήσα τήν τήν Παναγία...»

«...Όστερτα κάθησε στο τζάκι...»

«...Η κόνα Σουλή πάλι συγκινημένη έτοι, άνοιξε τό εκκλησιαστικό βιβλίο της κι άρχισε να διαβάη τή Μετόλητη...»

«...Από μικρό καρτοάκι αυτό τό χείρις τόκαμε παχιά πριν μες τήν άσπρη...»

«...Και σαν άποτελείωσε τήν προνοή της και διάβασε τόσες σελίδες άκατανόητες γι' αυτήν...»

«...Καί σαν άποτελείωσε τήν προνοή της και διάβασε τόσες σελίδες άκατανόητες γι' αυτήν...»

«...ήμερα τήν έσφαζε, τήν καθάρισε και τήν κρέμασε από τό πόδρι της...»

«...Η κόνα Σουλή πάλι βούρκωσε τά μάτια της, δάκρυα στάλαξαν από τόσά σμαράδια στα κόκκα φεγγερά μαγουλά της...»

«...Έλα, έλα Σουλή, και ή Παναγία γέννησε στον καιρό της, τώρα δεν εινε άρα να κλαίει μά να χαιρέσει...»

«...Και σαν ρούφταν τή νερόραστη σούπα τους και πρήθταν και τό μεράτα να ζεσταθούν καλά, άκούμπησαν τή ράχι τους στα μαξιλιάρια τά χειμωνιάτικα κι άπλωσαν τά ποδάρια τους κατά τό τζάκι...»

«...Η κόνα Σουλή πάλι συγκινημένη έτοι, άνοιξε τό εκκλησιαστικό βιβλίο της κι άρχισε να διαβάη τή Μετόλητη...»

«...Από μικρό καρτοάκι αυτό τό χείρις τόκαμε παχιά πριν μες τήν άσπρη...»

«...Και σαν άποτελείωσε τήν προνοή της και διάβασε τόσες σελίδες άκατανόητες γι' αυτήν...»

«...Και σαν άποτελείωσε τήν προνοή της και διάβασε τόσες σελίδες άκατανόητες γι' αυτήν...»

